

Arrest

nr. 131 153 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 12 mei 2014 tot niet in overwegingneming van een aanvraag tot toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2013 dient verzoeker bij het stadsbestuur van Antwerpen een verblijfsaanvraag in op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 12 mei 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 15ter). Verzoeker werd hiervan op 23 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“heeft zich op 04/06/2013 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § I, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ I tot 3, en 12bis, §§ I en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: medisch attest

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van art . 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor toelating tot verblijf in het kader van de artikels 10 en 12 bis Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing een beslissing is inzake gezinshereniging in de zin van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: (...)

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk

vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

6

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker betoogt dat hij wel degelijk in goede gezondheid is en hij, zo hij zou gehoord zijn over het ontbreken van het medisch attest als enig ontbrekend document, het medisch attest zou hebben kunnen voorleggen.

Doordat verzoeker deze argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dit is nog des te meer het geval door de aanvraag van verzoeker dateert van 4 juni 2013 en de hier bestreden beslissing bijna één jaar later wordt genomen en er dus voldoende tijd geweest is om het hoorrecht uit te oefenen.

Verder wijst verzoeker er op dat er in het kader van de toepassing van de artikels 10 en 12bis vreemdelingenwet geen termijn is gesteld op het indienen van de nodige documenten, zodat, zeker rekening houdend met het gegeven dat de beslissing zelf pas na bijna één jaar wordt genomen, omdat er geen tijdslimiet is opgegeven verzoeker hierover had kunnen gehoord worden.

Dit is verder nog des te meer het geval daar het gaat om het enige ontbrekende document en het duidelijk om een administratieve vergissing gaat.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing het resultaat is van een door hem zelf ingediende aanvraag om te worden toegelaten tot een verblijf op basis van gezinshereniging, dit op grond van buitengewone omstandigheden. Hierbij had hij de mogelijkheid om de aanvraag te ondersteunen met alle stukken die wettelijk voorzien zijn en die hij voorts nog dienstig acht. Verzoekers situatie kan dan ook niet worden vergeleken met de situatie die aan de grondslag lag van het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad, dat betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de combinatie van artikel 10, §1, 1^e lid, 5° en artikel 10, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat verzoeker het bewijs diende aan te brengen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in een bijlage bij de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die werd bijgestaan door een raadsman, wist of behoorde te weten dat hij dergelijk medisch attest diende neer te leggen. Het feit dat hij op dit punt in gebreke is gebleven, wat hij niet betwist, kan hij niet dienstig op de rug schuiven van de verwerende partij via het aanvoeren van de schending van de hoorplicht, of er nu een korte of lange periode verstreken is tussen de aanvraag en de beslissing over deze aanvraag. Verzoeker beweert bovendien wel dat, mocht hij gehoord geweest zijn door de verwerende partij, hij een medisch attest zou overgemaakt hebben zodat de uitkomst van de bestreden beslissing anders zou geweest zijn, doch voegt daarvan geen bewijs toe bij zijn verzoekschrift.

Te dezen kan de verwerende partij volledig gevolgd worden wanneer zij in haar nota stelt:

“In eerste instantie neemt verwerende partij er akte van dat verzoeker erkent dat hij in het kader van zijn aanvraag van 4 juni 2013, die verwerende partij bereikte op 14 juni 2013, géén medisch attest heeft voorgelegd, hetgeen nochtans wettelijk verplicht is overeenkomstig artikel 10, §2, laatste lid van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat het niet tot de plicht van verwerende partij als bestuur behoort om verzoeker te wijzen op ontbrekende stukken. Verzoeker heeft daarentegen zelf de plicht om dit medisch attest over te maken, aangezien hij geacht wordt de wet te kennen, a fortiori nu hij zich voor het indienen van die aanvraag liet bijstaan door een raadsman, die alleszins geacht wordt te weten welke stukken wettelijk verplicht moeten worden voorgelegd, en a fortiori nu deze aanvraag schriftelijk werd ingediend, zonder dat verzoeker vooraf bij verwerende partij informeerde welke stukken hij bij zijn aanvraag diende te voegen. Verzoeker is derhalve zelf nalatig geweest bij het indienen van zijn aanvraag, en kan deze eigen nalatigheid niet tegenwerpen aan verwerende partij”.

De hoorplicht die vervat is in artikel 41 van het Handvest heeft niet als doel het onvolledige dossier dat verzoeker indient bij zijn aanvraag tot verblijf te vervolledigen; hiervoor dient verzoeker zelf in te staan en is hij niet gerechtigd om te worden gehoord om tot het besef te worden gebracht dat hij een onvolledig dossier heeft ingediend. Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkenen nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Dit doel van de hoorplicht, omschreven door de Raad van State, en nadien bevestigd in de rechtspraak, kan niet gelijk worden gesteld aan het doel dat verzoeker aan deze hoorplicht toevoegt, met name het vervolledigen van een onvolledig dossier. Dit laatste is niet als doel van de hoorplicht voorzien in het Handvest, noch in de rechtspraak.”

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 10 en 12bis §1 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Noch artikel 10, noch artikel 12bis§1 vreemdelingenwet leggen een termijn op binnen dewelke de documenten moeten ingediend worden.

Zij konden nog steeds door verzoeker worden ingediend op eenvoudige vraag van de stad Antwerpen, daar het duidelijk was dat het om een loutere vergissing ging.

De bestreden beslissing diende dan ook te motiveren waarom het ontbrekende document niet tijdig was ingeleverd. Dit gebeurt in casu niet. De bestreden beslissing beperkt zich tot een loutere vaststelling dat het document ontbreekt maar had moeten motiveren waarom er naar haar mening geen termijn meer liep om het medisch attest in te dienen”.

2.4. Te dezen kan de verwerende partij opnieuw volledig gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt:

“Nu de artikelen 10 en 12bis, §1 van de wet van 15 december 1980, waarvan verzoeker de schending inroept, zoals verzoeker zelf stelt geen termijn opleggen waarbinnen de documenten moeten worden ingediend, is er ook geen gegronde reden voorhanden waarom dan in de beslissing gemotiveerd zou moeten worden omtrent een niet in deze artikelen voorgeschreven termijn.

Bijgevolg maakt verzoeker noch een schending van de artikelen 10 en 12bis, §1 van de wet van 15 december 1980 aannemelijk, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht (...).

Ook de beweerde schending van de formele motiveringsplicht is niet bewezen: uit de lezing van het beroepsschrift blijkt zeer duidelijk dat verzoeker én de juridische gronden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen heeft begrepen, én de feitelijke gronden, meer bepaald het ontbreken van het medisch attest, hetgeen verzoeker niet betwist. In die optiek kan geen schending van de formele motiveringsplicht aan de orde zijn. Evenmin is de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond: verzoeker betwist niet en erkent dat hij geen medisch attest overmaakte aan verwerende partij, zodat de bestreden beslissing ook inhoudelijk op terechte gronden is getroffen.

(...)

Tenslotte verduidelijkt verzoeker op generlei wijze hoe verwerende partij zich in de bestreden beslissing bezondigd zou hebben aan machtmisbruik. Bij gebreke aan enige precisering omtrent deze opgeworpen schending is dit laatste onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk”.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA